

En sømand har sin enegang

Gammel sømandsvise
Arr.: M. Erbs

En sø- mand har sin e - ne gang som fan - ge på en ø. — Lyt bru-ser fra den
til en sim-pel e - ne-sang i - mel-lem vind og sø! — Det

6
vå-de vej i nat og stjer-ne - skær min tan-ke går til dig. til dig! Du er mig e-vig nær!

2. Hvor brænder aftenstjernen hed!
Vi går mod syd og sol.
Og hjemmets stjernetegn går ned
med nordens sunkne pol.
Men frydefuld, med meget mod,
og gerne går jeg ej.
Thi min forhåbning efterlod
jeg samt min ro hos dig!

3. Mig vinker mangan yppig kyst
og mangan munter havn.
Et anker griber i mit bryst,
det venneløse savn.
Thi hvad er himlen altid blå,
javist, balsamisk vejr,
og Paradis med palmer på,
når ikke du er nær!

4. Så sejler man i solens glød
og lummer tropevind,
men kuldens rose blomstrer sød,
min pige, på din kind.
Og kokospalmen slipper frugt,
som slår en mand ihjel,
fordøm den hele hule flugt,
min svale ven, lev vel!

5. Ve alle haves vandringsmand!
Urolig er hans færd,
som tåge, vind og skum på vand
og strøm og skjulte skær,
men bærer det mod havets bund,
så mangan sømands kår,
når søen gurgler i min mund,
til dig min tanke går!

6. Men når den gule løvetand
ved Sjællands grøfter gror,
og fra det lave grønne land
man hører frøers kor;
når pinseløvet bryder frem
på danske svale træer,
og alle fugle vender hjem-
du er mig atter nær!

Johs. V. Jensen